

Sergi Cadenas Lòpez, forjador

<www.ferrosdart.cat>

Text > JOSEP CAMPMAJÓ

Foto > TONI VILCHES

Depèn de la porta que trieu per entrar a can Cadenas, us podeu pensar que entreu en una galeria d'art. Però si en comptes del carrer Nou, hi entreu per l'avinguda de Sant Francesc, encertareu a creure que heu entrat al bagul on es guarda la memòria d'un ofici. L'ofici de forjador. I no n'hi ha cap dubte quan, amb un nervi incansable, Sergi Cadenas (Girona, 1972) encén la vella forn, fins que la temperatura transforma el negre del carbó en un vermell candent. I amb aquest color és capaç de tòrcer el ferro més poderós fins a convertir-lo en una giragonsa recargolada de corbes modelades. És quan sembla que un vent diabòlic infla les portes pesades, o quan els peus d'acer de la taula esdevenen orgànics, quasi biològics. Aquesta metamorfosi, sovint onírica, és la que explica amb efervescència en Cadenas. La del ferro, però també de la de l'orgull de l'ofici, que sembla que es va fonent en l'oblit a mesura que passa el temps, i les exigències de la quotidianitat mercantilitzen la memòria. Ell ho té clar, però. És ofici, però també és negoci. I només es pot aprendre l'ofici si és rendible. Si s'hi aboquen hores de treball. Quasi tantes com de vida. Perquè, en el fons, la foneria és una manera de viure. Darrere del delit de l'obra acabada, sòlida i fèrria, hi ha un ofici ràpid i urgent. El ferro fos és dúctil per pocs segons. Així que a la forn, la sincronia és la clau. L'experiència li permet decidir si posa a estovar al roig dues o tres barres d'acer. I quan estan en el punt, res

pot entretenir la feina. Treu la primera, la forja a cops de martell, l'esculpeix veloçment, l'enrosca com la té pensada, i agafa la següent barra roent. Sense treva. És un art sorollosament aclaparador. Abans, el bell metall era arreu. Ara, la bellesa dels treballs amb l'arquitecte Rafael Masó que va fer el seu avi és un vell record d'un ofici en el qual a Girona només queda ell. I mentre ho explica, admira emocionat el record de la closa de ferro que va fer el seu pare per a l'entrada de l'ajuntament de la ciutat, que tot i pesar el que pesa, es mou amb gràcil sincronia. O l'emotiu record a les dones que van tenir cura del negoci familiar, en una Girona gris, conservadora i masclista. Tot un estil de caràcter excepcional, en una societat a la qual encara li quedava molt de temps per madurar. L'engany aquell que hi ha oficis per a homes i per a dones.

Sergi Cadenas ha decidit posar la seva creativitat a sobre de les brases de la vida. Des de fa un temps és un creador reconegut. El seu estil, innovador i provocador, ha enlluernat amants de la pintura i de l'avantguarda. Ja exposa a mig món. Com ell mateix admet, no pot estar-se quiet. Tot i que, posant cara de murri i mirant-se de reüll la dona, intenta confessar que ha abaixat una mica el ritme, un cop ha passat dels cinquanta. La Gemma no pot amagar un somriure sorneguer d'incredulitat còmplice, abans de ser ella qui torni al taller. I mentre marxa, ell somriu com un nen gran. Satisfet de ser en Cadenas, l'artista.